

SLADKÝ ŽIVOT

Louise Fullerová
Playboy
pod stromeček

LOUISE FULLEROVÁ

PLAYBOY
POD STROMEČEK

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě baví, vyvolává to ve mně takový dobro-
myslný úsměv, když se autorky mých příběhů pouštějí
do románové geografie. A vymýšlejí si nové státy – nej-
častěji na ostrovech, nacházejících se na místech, kde
ve skutečnosti jenom hučí moře. Vzpomínám si ale na-
příklad i na autorku, která psala o Praze a o tom, jak
bylo město v dávných dobách sužováno piráty, kteří
připlouvali po řece.

Kdo ví, s čím si Prahu spletla...

Tentokrát Jackie Ashendenová umístila děj příběhu
Její poslední vzpoura, což je poslední část tetralogie
o těhotných princeznách (povídali jsme si o ní minu-
lý měsíc), do království Santa Castelia, což je země
obývaná „maličkým horským národem, vmáčknutým
mezi Španělsko a Itálii“... No... ta země mezi Španěl-
skem a Itálií se jmenuje Francie, a vůbec není malá!

Odpusťme ale Jackii! Je to totiž Novozélandanka,
která se zřejmě při plánování dalšího románu nepodí-
vala pořádně na mapu. A ruku na srdce... co my víme
takhle na první dobrou o geografii Nového Zélandu?

Více než co jiného ale podobné chyby dokumentu-
jí to, že mé příběhy jsou opravdu jenom pohádky, ne-
odehrávající se v reálném světě (bohužel na ne každou
z Vás čeká princ, maharadža, či prostý miliardář vlast-
níci ostrov v Karibiku ☺), a jako takové je třeba je brát.
Dobro nakonec zvítězí a pravá láska je odměněna...

A doufám, že to bude (a to i v reálu) co nejvíce i v ce-
lém příštím roce, do něhož Vám přeji všechno nejlepší!

S láskou

Váš Harlequin

Louise Fullerová

**PLAYBOY
POD STROMEČEK**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Christmas She Married the Playboy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9865-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9866-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9867-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Promiňte, Vaše Milosti, omlouvám se, že vás ruším, ale –“

„Tak mě nerušte.“ Louis Albemarle, desátý vévoda z Astbury, si se zavřenýma očima přetáhl deku přes hlavu, aby unikl stevardovu vemlouvavému hlasu.

„Ale Vaše Milosti –“

„Hoří snad letadlo?“ zamumlal Louis podrážděně a přetočil se na bok.

„Ne, pane.“

„Upadla mu křídla?“

„Ne, pane.“

Louis otevřel oči a zamžoural do světla. Hlava mu třesla. Upřel na stevarda rozzlobený pohled. „Tak proč jste mě vzbudil? Řekl jsem, že snídani nechci. Řekl jsem, že nechci, aby mě někdo budil, než přistaneme v Curychu.“

Stevard přikývl. „A v Curychu už právě jsme, pane. Před chvílkou jsme přistáli.“

Přistáli? Přece už nemůžou být tady? Louis měl pocit, že právě položil hlavu na polštář. Ve skutečnosti měl pocit, jako by jeho hlava sama byla polštář. Ani necítil čelist...

„Dobře. Tak jo. Co se dá dělat.“ Louis zvedl ruce, jako že se vzdává, a přetočil se zpátky na záda. „Dejte mi minutku –“

Díval se, jak stevard odchází a přejel si rukou přes

obličej. Do prstů ho zaškrábalo dvoudenní strniště. I ten nejjemnější pohyb stačil, aby se mu v hlavě převalily kameny, ale obličej byl zdá se stále na svém místě.

Potlačil zívnutí. Nejradši by spal dalších sto let.

Těch posledních sedm dní byl další zbytečný týden nepřetržité zábavy. Za zavřenými dveřmi, takže by se o tom neměl nikde dočíst.

Ne že by mu záleželo na tom, co si o něm lidé myslí, ale znamenalo to, že nebude mít hlasovou stránku plnou rozhořčených vzkazů od ředitele marketingu společnosti Callière Nicka Coopera.

Vzkazů, které jednoduše mazal.

Louis se ušklíbl. Proč by si jich krucinál vůbec měl všímat? Nikdo mu nebude říkat, jak se má chovat, ať už v soukromí nebo na veřejnosti, a to se vztahuje i na jeho ředitele marketingu a akcionáře.

Protáhl se, přehodil nohy přes okraj postele a začal ze sebe svlékat oblečení, které měl na sobě od včerejšího večera.

Potřeboval dlouhou, horkou sprchu a pak si vezme prášek na spaní a zhroutl se do postele. Když bude mít štěstí, vzbudí se právě včas na vánoční večírek v Haensli – ten proslulý vánoční večírek ve stejně proslulém, nablýskaném hotelu Haensli v Klosters. Byl to ten nejúchvatnější lyžařský palác v Alpách a místní večírek byl jediný, na který ho jeho ředitel marketingu oficiálně pustil.

Což bylo pochopitelné. Byla to stejně nóbl a rozhodně mnohem zábavnější verze davoského fóra. Jedna noc, kdy se výjimečné množství miliardářů a aristokratů z celého světa připojí k omamujícímu množství velkých jmen zábavního průmyslu.

Jinými slovy lidé, kteří by měli nosit a nosili šperky Callière – což byl přesně ten důvod, proč dávali každé přítomné pozvané dámě pár diamantových náušnic jako luxusní dárek.

Byl to nápad na poslední chvíli – *jeho* nápad, samozřejmě. Ale akcionáři byli nadšení a hosté budou nadšení také.

Louis se usklíbl. Možná se poprvé za nějaké tři měsíce bude o jeho firmě psát pozitivně a on bude o krůček blíž k tomu ji konečně vlastnit celou.

Ale napřed se musí dostat do hotelu.

Po příjemném teple, které vládlo v Abú Dhabí, ho jiskřivý alpský vzduch zaštípal v očích. Nahrbil rama a stáhl si čepici hluboko do čela, oči skryté za neuvěřitelně drahé sluneční brýle v retro stylu.

Ne že by se musel bát, že ho někdo pozná, tento terminál byl vyhrazený pouze pro soukromé lety. Nepřistávala tu žádná komerční letadla, což znamenalo, že tu nepostávali žádní zvědaví turisté s telefony, vyhlížející příležitost přivydělat si pár drobných za fotku nějaké celebrity, vystupující z letadla.

Proto vždy cestoval první třídou.

Ale soukromý letoun byl samozřejmě nejlepší, když si chtěl člověk zachovat soukromí. A upřímně – on na sebe právě teď nepotřeboval příliš upozorňovat, takže když mu Henry nabídl, aby použil jeho letadlo, přirozeně nabídku rád využil.

Naneštěstí dál ho už soukromý stroj nedoveze. Další kus cesty musí absolvovat ve vrtulníku.

A tady je.

Pozdravil pilota a vylezl do hladkého, nablýskaného černého stroje. Tentokrát let trval jen asi půl hodiny, a tak Louis potlačil nutkání znovu usnout a zíral z okna dolů na ten pohlednicový obrázek sněhem pokrytých švýcarských Alp.

Připomínaly mu Kanadu, místo, kde prožil posledních deset let. Ale ačkoli ten nekonečný prostor a divokou krásu Albery a Severozápadních teritorií obdivoval, skutečný domov to nebyl.

Pro něj to mohlo být pouze Waverly.

A přesto dokonce i teď, když by mohl dům prohlásit

za svůj a vzít si ho zpátky, to neudělal. A nebyl si jistý, jestli to vůbec někdy udělá.

Smrt jeho otce by měla všechno uzavřít. Nebo to spíš měla být úleva? Louis podmračeně zíral z okna a cítil směs odporu a hořkosti, obvykle doprovázející jeho úvahy o rodičích a o tom, co dělali.

O jejich zradě.

Ve skutečnosti v něm otcova smrt spíš vyvolala hněv, který nedokázal potlačit, spolu s dalšími pocity, o něž vůbec nestál – pocitem viny a lítostí.

Možná pro něj byl šok, když si uvědomil, že to on je teď vévoda z Astbury, že má titul muže, kterého tak dlouho nesnášel, ale zároveň to v něm probudilo všechny ty staré demony, spolu s několika novými, a on ty uplynulé tři měsíce strávil hlavně hýřením tak divokým, že na minulost nebyl schopný ani pomyslet.

Když pak v Davosu kráčel k terminálu pro vrtulníky, přivítala ho zpráva od Henryho a záplava sněhových vloček.

Starý Henry nepochybně synovi řádně vyčinil za půjčování rodinného letadla, ale mladý Henry mu hodně dlužil za to, co se v létě stalo v Cannes, takže teď jsou srovnání.

Louisovi zacukal sval ve tváři. Spousta lidí mu dluží za to, co se stalo v Cannes, ale on na sebe vzal veškerou vinu.

A proč taky ne?

Moje pověst už nemohla utrpět víc, pomyslel si a pousmál se, když procházel kolem vášnivě se líbajícího mladého páru.

Možná řídí jednu z nejúspěšnějších, nejudržitelnějších a nejetičtějších společností, zabývajících se diamanty, ale soudě podle toho, co si o sobě přečetl v médiích, je to jediná etická věc v jeho životě.

Nebo to si alespoň naprostá většina lidí myslela.

Včetně – bohužel, ale ani to ho nepřekvapovalo – těch, kdo mu byli nejbliž.

Cítil, jak se se celý napjal.

Trvalo to deset let, ale z malé, nepříliš známé těžební společnosti Callière se stala vyhledávaná kultovní značka šperků, oblíbená u mocných a slavných z celé zeměkoule.

A to byla jeho práce.

Byla to jeho společnost, jeho dítě. Byl jejím výkonným ředitelem a brzy bude firma, nesoucí jméno jeho milované babičky, plně pod jeho kontrolou a on bude moci zapomenout na ty zatracené akcionáře a jejich zájmy.

Pocítil mezi žebry ostré bodnutí odporu.

Nebylo fér, že už dávno v té pozici není. Je přece vévoda z Astbury. Neměl by být v pozici, kdy si musí půjčovat peníze. Ale vzhledem k tomu, že ho jeho otec odstříhl od pravidelného kapesného, mu nic jiného nezbyvalo.

Kdyby mu tehdy nepomohla jeho báječná babička, neměl by nic. Ani střechu nad hlavou.

Náhle ho v nose zašimrala vůně horké kávy, vítané vyrušení v chmurném přemýšlení, a on se automaticky obrátil k matně osvětlenému prostoru haly. A jeho myšlenky se náhle všechny vytratily a nohy se samy zastavily.

Ale proč?

Byla to jen žena s bílou kožešinou čepicí, nějakým pečivem v ruce, stojící vedle vozíku, plného zavazadel. Měla spoustu zavazadel, to ano, ale ne dost na to, aby se na ně nějak dlouho díval.

Ne, to byly ty její nohy.

Cítil, jak se mu zrychlil pulz.

Ty nádherné nohy obepínaly tmavé džínsy a zdály se nekonečné, dokud tedy jeho oči nenarazily na frustrující přítomnost tmavě modré prošíváné bundy, která částečně skrývala výhled na krásnou křivku jejího zadečku.

Krucinál. Louis cítil, jak mu krev proudí do rozkroku a na chvílku úplně zapomněl dýchat. Bylo téměř nemožné od ní odtrhnout oči, přestat přemýšlet o tom, co asi dalšího se skrývá pod tou pitomou bundou. Může být i zbytek jejího těla tak svůdný?

A přesně v tu chvíli ta žena vzhlédla, jako by mu četla myšlenky a on si všiml drobného pršáčku, plných rtů a jasně modrých očí, o několik odstínů světlejších, než byly ty jeho. Byl to jen mžik, ale ta přitažlivost mezi nimi byla tak okamžitá, tak intenzivní, že k ní vykročil, než si vůbec uvědomil, co dělá. A že ji vůbec nezná.

Trochu zpomalil.

V průběhu svého dospělého života už si zvykl, že přitahuje obdivné ženské pohledy, ale takhle žena zírala přímo skrz něj – *skoro jako bych tady tam ani nebyl*, pomyslel si nevěřicně.

A její chladný úsměv směrem k uniformovanému poslíčkovi jako by to jen potvrzoval. Poslíček se chopil jejího vozíku se zavazadly a ona bez mrknutí oka prošla kolem Louise směrem k východu.

Louis to jen mlčky sledoval. *To je panečku něco.* Skutečná ledová královna. Žaludek se mu sevřel lítostí, že odchází.

Nebyly to jen ty nohy.

Po tom večírku plánoval strávit pár dní užíváním si na sněhem pokrytých křivkách Alp, ale rozhodně by se nebránil několika nocím, stráveným prozkoumáváním jiných, měkčích a teplejších křivek. Skutečnost, že bude před tím muset přidat trochu žáru, aby rozpustil nějaký ten led, jen zvýšilo přitažlivost té výzvy.

Jenže to se bohužel nestane, a tak si utáhl límec kolem krku a prošel dveřmi ven. Očima za slunečními brýlemi projel řádku aut, trpělivě čekajících u chodníku jako smečka věrných psů.

Na dveřích toho nejbližšího zahlédl diskrétní logo hotelu Haensli a aniž by si brýle sundal, pozdravil

uniformovaného řidiče líným pokývnutím. „*Grüezi*. Zavazadla už nesou, nemělo by to dlouho trvat. *Tschuldigung* –“

Zamračil se, protože mu v kapse zazvonil telefon. Vylovil ho a bez přemýšlení hovor přijal.

„*Louisi?*“

Louis v duchu zaklel. Posledních pár měsíců – od chvíle, kdy zemřel jeho otec a on vyrazil na velký flám – přestal svému řediteli marketingu zvedat telefon, takže ho opravdu překvapilo, když uslyšel Nickův hlas.

A naštvalo ho, že se nechal okolnostmi tak rozhodit, že přestal dávat pozor. „Nicku... co pro vás můžu udělat?“

„*Dobré ráno – nebo bych snad měl říct guete morge?*“

Louis se otrásl. Nevěděl ani, co je horší, jestli Nickův příšerný švýcarský přízvuk nebo ta falešná bodrost v jeho hlase.

„Něco takového. Podívejte, Nicku, právě jsem přistál, a protože letadlem házely nějaké turbulence, nemohl jsem se vyspat,“ lhal, jako když tiskne. „Mohli bychom si promluvit později, nebo je to něco důležitějšího?“

„*Já nevím, Louisi, to mi řekněte vy.*“

„Co tím myslíte?“

Ani se nesnažil skrýt vyčerpání v hlase a slyšel, jak se Nick nadechl. Téměř před sebou viděl, jak se jeho marketingový ředitel narovnal.

„*Vy víte, co to znamená. Poslední měsíce byly opravdu náročné. Musel jsem pořád uklízet tu spoušť, co jste za sebou nechával.*“

„Tak to nedělejte. Na to je uklízečka,“ odsekl Louis.

„*Já nemluvím o jedné nebo dvou neustlaných postelích, Louisi.*“ Nickův hlas vibroval stěží potlačovanou frustrací. „*Mluvím o vašem chování a o tom, jaký má dopad na naši značku.*“

Louis sevřel telefon pevněji a protočil oči. „Ano, jistě, ale já opravdu nechápu proč,“ prohlásil s chladným odstupem, který jako by zdědil spolu se svým titulem. „Callière je moje firma. Já jsem značka a do mého chování nikomu nic není. Ale jestli máte nějaké obavy, nemusím na ten večírek v Haensli chodit.“

Věděl, že na to nedojde. Jak právě řekl, *on* je Callière. Bez něj by to byla jen další bezvýznamná místní šperkařská firmička.

„*To nebude nutné,*“ uklidňoval ho Nick, přesně jak očekával. „*Chceme, abyste tam šel. Jen si musím být jistý, že budete mít neustále na mysli, za co jste zodpovědný.*“

Louis zaskřípal zuby. Existuje vůbec slovo, které by ho rozčilovalo víc, než slovo *zodpovědnost*? Ušklíbl se. Pár by se jich našlo: vztahy, láska, manželka...

Při pomyšlení na manželství pocítil známé sevření v žaludku a nadechl se, aby se uklidnil. „Nebojte se,“ pronesl chladně. „Já vím, co je v sázce, Nicku. Žádné titulky v novinách, žádný skandál. Žádné kompromitující fotografie.“ Žádná *zábava*, dodal v duchu. „Věřte mi. Víím, o co jde.“

On to přece chápe a Nick jen zbytečně přehání.

„*Dobře,*“ řekl Nick tiše. „*Protože už za vás nasazuje krk dost dlouho, Louisi, a začínám být unavený, jak se pořád snažím přesvědčit celý svět, že vaše chování je jen známkou zoufalé snahy romanticky založeného muže najít si tu pravou. Zavolám vám po tom večírku.*“

Louis zíral přes heliport a už neměl před očima ty zasněžené vrcholky, ale otcovu pracovnu. A v tu chvíli byl zpátky ve Waverly, tváří v tvář otcovu hněvu.

Louis vrátil telefon do kapsy a mísil se v něm odpor s ponížením.

Skvělé! Takže teď je ještě nejspíš zodpovědný za Nickův krk, stejně jako za všechno ostatní.

Sundal si sluneční brýle a přejel si rukou obličej. Možná měl prostě zůstat v Abú Dhabí.

Tohle vážně nesnášel – jako by všechno už někdo rozhodl za něj, jako by mu jeho vlastní život ani nepatřil. Cítil se zoufalý a v pasti a najednou bylo těžké držet vzpomínky mimo dosah. Těžko se mu dýchalo. Obvykle byl schopný je nevnímat, teď ale jako by visely všude kolem a hrozily, že ho zahltí.

Louis se přinutil pohnout. Kývl na řidiče, který na něj čekal před autem, zdánlivě omámený krásným výhledem.

„Jedeme,“ otočil se Louis k autu.

A pak strnul, jako by se proměnil v led. V autě na zadním sedadle seděla žena. Tedy ne jen tak nějaká žena.

Rychle přešel očima od bílé kožesinové čepice dolů k těm úžasným nohám v džínsech.

Byla to ta ledová královna.

Takže ho přece jen viděla. Jen si hrála na nedostupnou. Ale teď je tady.

Projela jím vlna vzrušení. Tuhle situaci znal a obvykle by se dvakrát nerozmýšlel, ale tady a teď bylo na tuhle hru špatné místo i špatný čas.

Obrátil se k řidiči. „Co tady dělá?“

Řidič se na něj nervózně podíval. „To nevím. Myslel jsem, že patří k vám, Vaše Milosti.“

„*Ke mně?*“

„Říkala, že jede do Haensli, takže jsem si myslel –“ Muž se odmlčel, nechtělo se mu pokračovat. Ale ani nemusel.

Louis v duchu zaklel. Ten řidič možná nezná jméno dámy v autě, ale ví, kdo je on, zná jeho pověst, takže si dal dvě a dvě dohromady.

Trocha zábavy na víkend, pane?

„Něco se děje?“

Otázka, pronesená zastřeným, ale jednoznačně ženským hlasem ho přiměla se prudce obrátit a když pohlédl přes střechu auta, dech se mu zadrhl v hrdle.

Žena mezitím vystoupila a ano, byla přesně tak

přitažlivá, jako si předtím představoval. Možná ještě víc.

Mlčky na ni zíral a srdce mu bušilo, jak se nořil do těch široce posazených modrých očí pod aristokratickými oblouky obočí. Neopomněl si ani prohlédnout hřívu lesklých tmavých vlasů, spadajících na ramena jako nějaká reklama na šampon.

Tak intenzivní reakce na ženu, kterou vůbec nezná, ho zastihla nepřipraveného a on se zamračil. „Ano, zdá se, že došlo k nějakému nedorozumění.“

Víc než jen k nedorozumění. Tohle byla ta poslední věc, kterou by teď potřeboval, aby ho někdo vyfotil tady s nějakou náhodnou ženskou – zvláště když s ní ani nic neměl.

„K jakému nedorozumění?“

Zmatek v jejím obličejí provázelo lehké podráždění, a protože si všiml, že se už po nich lidé kolem začínají otáčet a zvedat sluneční brýle, aby si je prohlédli, cítil, jak i jeho nervozita stoupá. Když se na ni znovu podíval, měl oči tvrdé jako dva diamanty. „To půjde snadno napravit. Prostě si jen budete muset najít jiné auto. Tohle už je zabrané.“

Jiné auto...?

Santa Sommervillová zírala s bušícím srdcem na muže, stojícího na druhé straně auta a hlava se jí točila, jako by právě skočila nějaký složitější skok na bruslích.

Ale byla to ta drzost a ta arogance v jeho příliš hezkých očích, které způsobily, že se jí tep rozběhl tak rychle.

Tenhle muž. Tenhle cizinec.

Až na to, že to tak úplně cizinec nebyl.

Už ho viděla před chvílkou uvnitř, a i tehdy jí připadal nějak povědomý.

Přejela pohledem po jeho strništěm zarostlé tváři a pak pokračovala dál přes prošívanou bundu k pomáčkaným černým džinsům a náhle jí bylo horko. Už to

bylo dlouho, co se dívala na nějakého muže – tedy *skutečně* dívala. Po Nathanovi si nedovolila ani kradmý pohled. Bylo příliš bolestivé i jen myslet na to, k čemu takový pohled může vést, kam by to znovu nevyhnutelně vedlo.

Jenže u tohoto muže její tělo prostě obešlo nějaké úvahy a ona cítila jen stěží odolatelnou touhu se nejen podívat, ale dotknout se.

Cítila, jak se jí do tváří hrne krev, když si vzpomněla na ten okamžik, kdy si ho všimla poprvé.

Stála vedle hromady svých zavazadel a najednou si uvědomila, jak jí buší srdce. Nejradši by mu prostě přejela prsty po té zarostlé bradě, ale uvědomila si, že má prsty ulepené od toho sladkého rohlíčku, který právě svačila... byl to zmatek.

A teď toužila udělat totéž. Byl tak pohledný, že si říkala, jestli se jí to jen nezdá.

Skuteční muži přece nevypadají tak úžasně.

Od doby, kdy ji začala sponzorovat společnost Bryson's Ices, už potkala hezkých pár slavných herců a upřímně, většina z nich ji, co se vzhledu týče, při osobním setkání spíš zklamala.

Tenhle muž byl něco docela jiného.

Vypadal jako ztělesněný idol všech žen, omamné modré oči dokonale doplňovaly rošťácky rozčuchané hnědé vlasy a klasické rysy v obličejí nutili každého kolem, aby se po něm aspoň ohlédl.

A co se týče jeho těla...

Náhle jí vyschlo v ústech. Profesionální bruslaři trénovali kolem pěti hodin denně na ledu i mimo něj, takže byla zvyklá na silná stehna a svalnatá ramena. Ale to byly jen svaly.

Ať už je tenhle muž kdokoli, byly to u něj víc než jen svaly. Měl v sobě energii, která z něj sálala tak, že se jí zadržával dech.

A proto se úmyslně odvrátila a ignorovala jeho pronikavý pohled i ostré bodnutí touhy v žaludku.